

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Стара Загора, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Соня Хр. Каменова

Членове: Ива Н. Стефанова
К.а Д. Стоянова

при участието на секретаря И.Г.Г.
в присъствието на прокурора Г. Н. Н.
като разглежда докладваното от К.а Д. Стоянова Въззивно частно наказателно дело № 20235500600807 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК във връзка с чл.306, ал.3 във връзка с ал.1, т.1 от НПК.

С Определение № 728 от 20.06.2023 г., постановено по ЧНД № 1526/2023 г. по описа на Районен съд – Стара Загора са групирани наказанията на осъдения П. Д. М., наложени му по НОХД № 1502/2007 г. и НОХД № 1946/2008 г., и двете по описа на Районен съд – Стара Загора, като му е определено и наложено едно общо най-тежко наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА” за срок СЕДЕМ ГОДИНИ, при първоначален „строг“ режим.

На основание чл.23, ал.2 от НК е присъединено изцяло към така определеното общо най-тежко наказание наказанието ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ, наложено на П. Д. М. по НОХД № 1502/2007 г. по описа на РС – Стара Загора, изпълнено на 04.08.2008 г..

На основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено изцяло към така определеното общо най-тежко наказание наказанието ГЛОБА в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, наложено на П. Д. М. по НОХД № 1946/2008 г. по описа на РС – Стара Загора.

На основание чл.25, ал.2 от НК съдът е приспаднал изтърпяната част от наказанията, включени в горепосочената съвкупност, както и времето, през което П. Д. М. е бил задържан с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, по което и да е от делата, включени в съвкупността, като не е намерил основания за незабавно освобождаване на осъдения по настоящото производство.

В срока по чл.319 от НПК горепосоченото определение е обжалвано от осъдения П. Д. М. чрез защитника му адвокат К. П. К..

В жалбата се развиват съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното определение.

Прави се искане за отмяна на обжалваното определение, както и за незабавно освобождаване на П. Д. М. от Затвора – Стара Загора.

В съдебно заседание жалбата и направеното в нея искане се поддържат от осъдения П. Д. М. и от защитника му адв. К. К., а впоследствие и от новоупълномощения защитник адв. Н. К..

Становището на представителят на Окръжна прокуратура е, че жалбата е неоснователна и не са налице основания за отмяна на определението на Районен съд - Стара Загора, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Окръжен съд – Стара Загора, след като съгласно чл. 314, ал.1 от НПК извърши цялостна служебна проверка на определението и по повдигнатите в протеста основания, прие следното:

Видно от справката за съдимост и бюлетините към нея П. Д. М., с ЕГН *****, е осъждан, като от значение за настоящото производство са следните му осъждания:

- С присъда № 189 от 14.11.2007 г. по НОХД № 1502/2007 г. по описа на РС - Стара Загора – на лишаване от свобода за срок от шест месеца, при първоначален „общ“ режим, и на обществено порицание, за престъпление по чл.183, ал.4, вр. ал.1 от НК. Деянието по тази присъда е извършено през периода м.януари 2007 г. – м.април 2007 г.. Присъдата е влязла в сила на 02.07.2008 г.;

- С присъда № 235 от 04.12.2009 г. по НОХД № 1946/2008 г. по описа на РС - Стара Загора - на лишаване от свобода за срок от седем години,

при първоначален „строг“ режим и на глоба в размер на 10 000 лева, за престъпление по чл.159б, ал.2, вр. ал.1, пр.1, 2, 4 и 5, вр. чл.159а, ал.2, т.6, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК. Деянието е извършено през периода м.октомври 2003 г. – 02.02.2005 г.. Присъдата е влязла в сила на 23.07.2010 г..

С Определение № 48/18.01.2011 г., постановено по ЧНД № 1802/2010 г. по описа на РС – Стара Загора съдът на основание чл.25, ал.1 от НК, вр. чл.23, ал.1 от НК е допуснал групиране и е наложил на осъдения П. Д. М. едно общо най-тежко наказание по присъди по НОХ дела № 1502/2007 г. и № 1946/2008 г., двете по описа на РС – Стара Загора „лишаване от свобода“ за срок от 7 години, при първоначален „строг“ режим.

На основание чл.23, ал.2 от НК съдът е присъединил към така определеното общо най-тежко наказание наказанието „обществено порицание“, наложено на осъдения М. по НОХД № 1502/2007 г. по описа на РС – Стара Загора и на основание чл.23, ал.3 от НК е присъединил изцяло и наказанието „глоба“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, наложено му по НОХД № 1946/2008 г. по описа на РС – Стара Загора.

Това определение е влязло в законна сила на 03.02.2011 г..

Определението е било изпратено по реда на чл.416, ал.2 от НПК на прокурор при РП – Стара Загора за изпълнение, който го е препратил по делегация на прокурор при РП – Казанлък. Поради това, че осъденият П. М. не е бил намерен на известните по делото адреси, компетентният прокурор е уведомил РС – Стара Загора, че наложеното с цитирания съдебен акт наказание не може да бъде приведено в изпълнение, като е посочил още, че осъденият е бил обявен за ОДИ с Телеграма № 19031/2008 г. на ГД „КП“ – София, което било безуспешно. Спрямо осъденият П. Д. М. е била издадена Европейска заповед за арест на 21.12.2012 г. (приета като писмено доказателство по делото) въз основа на постъпила в РП – Казанлък информация, че М. пребивава на територията на Република Франция. На 11.10.2022 г. осъденият П. М. е бил задържан на територията на Република България, в с. Зелено дърво от служители на полицията и на същата дата е бил приведен в Затвора – Стара Загора за изпълнение на наложеното му общо наказание с Определение № 48 от 18.01.2011 г., постановено по ЧНД № 1802/2010 г. по описа на РС – Стара Загора в размер на 7 години „лишаване от свобода“.

По искане на осъдения М., същият е получил от ОП – Стара Загора Уведомление № 4928 от 27.10.2022 г., от което е узнал за постановеното определение за кумулиране на наложените му наказания.

След узнаването осъденият П. М. е сезирал ВКС с искане за възобновяване с правно основание чл.423, ал.1 от НПК.

С Решение № 166 от 05.05.2023 г., постановено по н.д. № 262/2023 г. по описа на ВКС в производство по реда на възобновяването, Върховният съд е отменил цитираното определение, постановено по ЧНД № 1802/2010 г. на РС – Стара Загора и е върнал делото за ново разглеждане поради това, че производството пред първоинстанционния съд е проведено задочно, в хипотезата на чл.269, ал.3, т.1 от НПК, което според Върховният съд е довело до накърняване на правото му на лично участие в процеса.

След връщане на делото на РС – Стара Загора е образувано ново ЧНД № 1526/2023 г., разгледано от друг състав на същия съд, приключило с обжалваното Определение № 728/20.06.2023 г..

С това определение съдът, като е приел наличието на материално правните предпоставки по чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК, е допуснал групиране на наказанията по присъди по НОХД № 1502/2007 г. и НОХД № 1946/2008 г., двете по описа на РС – Стара Загора и е наложил на осъдения П. Д. М. едно общо най-тежко „лишаване от свобода“ за срок от 7 години, при първоначален „строг“ режим.

На основание чл.23, ал.2 от НК районният съд е присъединил към така определеното общо най-тежко наказание наказанието „обществено порицание“, наложено на осъдения М. по НОХД № 1502/2007 г. по описа на РС – Стара Загора, изпълнено на 04.08.2008 г..

На основание чл.23, ал.3 от НК първоинстанционният съд е присъединил изцяло и наказанието „глоба“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, наложено му по НОХД № 1946/2008 г. по описа на РС – Стара Загора.

Съдът, на основание чл.25, ал.2 от НК е приспаднал изтърпяната част от наказанията, включени в горепосочената съвкупност, както и времето, през което П. Д. М. е бил задържан с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, по което и да е от делата, включени в съвкупността, като не е намерил основания за незабавно освобождаване на осъдения по настоящото производство.

В подадената жалба се правят оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на определението поради недопустимост на предложението на РП – Стара Загора за групиране на наказанията по присъди по НОХД № 1502/2007 г. и НОХД № 1946/2008 г., двете на РС – Стара Загора, алтернативно поради неговата неоснователност. В жалбата и в хода на съдебните прения от защитата се развиват съображения за изтекла давност за изпълнение на отделните наказания – за наказанието по НОХД № 1502/2007 г. – за изтекла абсолютна изпълнителска давност, а за наказанието по НОХД № 1946/2008 г. – за изтекла обикновена давност за изпълнение на наказанието. Отделно от това се твърди наличието на порочни действия от страна на затворническата администрация по привеждане в изпълнение на отделните наказания, въпреки съществуващото определение за групиране на наказанията по посочените две дела. На последно място се развиват съображения за незаконосъобразност на издадената ЕЗА по отношение на осъдения П. Д. М..

Съдът намира, че с оглед предмета на производството по настоящото дело – по чл.306, ал.1, т.1 от НПК, във вр. с чл.25, вр. с чл.23 от НК следва да бъдат изследвани наличието, респ. липсата на материално правните предпоставки за групиране на наказания на осъденото лице и за определяне и налагане на едно общо най-тежко наказание, при спазване на принципа за най-благоприятното групиране.

В настоящият случай, така както правилно е приел първоинстанционният съд в обжалваното определение, са налице материално правните предпоставки по чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК за групиране на наказанията, наложени на осъдения П. Д. М. по двете НОХ дела - по НОХД № 1502/2007 г. и НОХД № 1946/2008 г., двете по описа на РС – Стара Загора. Деянията по посочените две дела са извършени от осъдения П. Д. М. преди да има влязла в сила присъда за което и да е от тях, съответно през периода м. януари – м. април 2007 г. по НОХД № 1502/2007 г., присъдата по което е влязла в сила на 02.07.2008 г., и през периода м. октомври 2003 – 02.02.2005 г. по НОХД № 1946/2008 г., присъдата по което е влязла в сила на 23.07.2010 г., и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че са налице основания за групиране на наказанията и за налагане на едно общо наказание „лишаване от свобода“ в размер на най-тежкото – това по НОХД № 1946/2008 г. за срок

от 7 години, при първоначален „строг“ режим.

Правилно първият съд към общото най-тежко наказание е присъединил и наказанието „обществено порицание“, наложено по НОХД № 1502/2007 г. и наказанието „глоба“ в размер на 10 000 лева, наложено по НОХД № 1946/2008 г..

С оглед на това, първият съд правилно е приложил материалния закон - нормите на чл.25, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.23, ал.1, ал.2 и ал.3 от НК, като в хода на проведеното първоинстанционно съдебно производство осъденият М. е взел лично участие, като е представляван и от защитник и в пълна степен е охранено правото му на защита.

От представените от защитника на осъдения писма на РП – Казанлък и РП – Стара Загора и приети от настоящия съд като писмени доказателства по делото се установява, че до 03.02.2011 г. – датата на влизане в сила на първото определение за групиране на наказанията на осъдения М., лишаването от свобода по никое от двете дела не е било привеждано в самостоятелно изпълнение поради отсъствието на осъдения П. Д. М. на известните адреси, станало повод за обявяването му за ОДИ с Телеграма № 19031/2008 г. и за издаване на ЕЗА спрямо него от 21.12.2012 г..

От правна страна, от влизане в сила на определението за групиране на наказанието на 03.02.2011 г. до отменянето му от ВКС с решение от 05.05.2023 г., наказанията по двете НОХ дела, включени в съвкупността, не подлежат на отделно изпълнение, тъй като считано от 03.02.2011 г. е налице едно осъждане на „лишаване от свобода“ за срок от 7 години с присъединени към него наказания „обществено порицание“ и „глоба“ в размер на 10 000 лева. С оглед на това изцяло несъстоятелни са възраженията за изтекла давност за изпълнение на отделно наложените наказания, тъй като през периода от 03.02.2011 г. до 05.05.2023 г. е подлежало на изпълнение общото наказание по съвкупността, седем години лишаване от свобода, чиято изпълнителска давност е била прекъсната с предприетите действия от страна на компетентната прокуратура по издирване на осъдения М. с издадената ЕЗА от 21.12.2012 г.. От този момент започва да тече нова давност, която към момента на задържането му на 11.10.2022 г. и превеждането му в Затвора – Стара Загора за изтърпяване на общото наказание не е изтекла.

Едва след отмяната на определението по ЧНД № 1802/2010 г. е

възможно отделното изтърпяване на наказанията „лишаване от свобода“ наложени на осъдения М. по двете дела, по реда на влизане в сила на съдебните актове, като в съответствие с това са предприетите от затворническата администрация действия, видно от всички справки за правното положение на осъдения, приложени по настоящото дело.

Осъденият М., след задържането му на 11.10.2022 г. е постъпил в Затвора – Стара Загора, като е приведено в изпълнение влязлото в сила към този момент определение по ЧНД № 1802/2010 г. на РС – Стара Загора, с което му е наложено общо наказание в размер на 7 години „лишаване от свобода“ по коментираните две НОХ дела. Това е видно от писмо с рег. № ЗД-331/2022 от 05.04.2023 г. на Зам. началник на Затвора – Стара Загора относно правното положение на лишения от свобода П. Д. М., изготвено и изпратено до ВКС, налично на л.38 от приложеното към настоящото н.д. № 262/2023 г. на ВКС.

След отмяната на определението, с което е допусната съвкупността затворническата администрация в съответствие с решението на ВКС е пристъпила към отделното изпълнение на наложените на осъдения Д. наказания „лишаване от свобода“ по двете дела, като видно от писмо с рег. № ЗД-331/2022 от 17.01.2024 г. на Зам. началник на Затвора – Стара Загора лишения от свобода П. Д. М. към 24.01.2024г. (датата на последното заседание по делото) е изтърпял, както следва:

- наказанието по НОХД № 1502/2007 г. е изтърпяно на 08.03.2023г. , като е зачетен предварителен арест от 04.05 до 13.06.2007г. – 1 месец и 9 дни.;
- от 08.03.2023г. е приведено в изпълнение наказанието по НОХД № 1946/08г. на РС-Стара Загора в размер на 7 години лишаване от свобода, като към посочената дата е изтърпял фактически 10 мес. и 16 дни, от работа 3 мес. и 24 дни, всичко 1 год. 2 мес. и 10 дни, с остатък 5 год. 9 мес. и 20 дни.

Противно на твърденията на защитника, съдът намира, че не са налице порочни действия от страна на затворническата администрация при изпълнение на присъдите на осъдения М., а и това няма никакво отношение към предмета на настоящото дело, но се обсъждат единствено за пълнота на анализа на направените възражения.

Що се касае до последната група развити съображения за

незаконосъобразност на издадената ЕЗА от 21.12.2012 г. по отношение на осъдения П. Д. М., то същите не подлежат на обсъждане доколкото законосъобразността на ЕЗА се проверява единствено в производство, протичащо по специален ред, установен в ЗЕЕЗА, каквато проверка няма за предмет настоящото дело. Дали са налице пороци в издадената ЕЗА по отношение на осъдения М. е ирелевантно, важно е единствено това, че същата е издадена от надлежен орган на власт и се явява действие, предприето спрямо осъдения П. Д. М. за изпълнение на наложеното му наказание, и същата е годно основание за прекъсване на погасителната давност за изпълнение на наказанието, на каквато без основание се позовават осъденият и защитника му.

По изложените съображения въззивният съд намира жалбата за неоснователна, а атакуваното определение за правилно и законосъобразно, поради което и на основание чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, поради което

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 728 от 20.06.2023 г., постановено по ЧНД № 1526/2023 г. по описа на Районен съд – Стара Загора.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____